

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Juniper

Fetița născută prea devreme

Traducere din engleză și note de
Iulia Bertea

KELLEY și THOMAS FRENCH

 Narator

POVEȘTI
REALĂ,
BINE
SCRISE

<i>nota autorilor</i>	15
<i>tunelul</i>	17
<i>partea I concepția</i>	19
<i>partea a II-a sângele</i>	79
<i>partea a III-a zona zero</i>	131
<i>partea a IV-a steaua întunecată</i>	227
<i>partea a V-a cerul</i>	329
<i>puișorul ieșit din ou</i>	361
<i>mulțumiri</i>	367

A venit pe lume la granița dintre ce este posibil și ce este corect, pe tărâmul umbrit dintre viață și moarte, sfidare și speranță. Ochii erau închiși, lipiți. Oasele craniului erau formate doar pe jumătate și, din acest motiv, capul era mai degrabă moale decât solid. Pielea era atât de transparentă încât îi puteam vedea inima pulsându-i ca un pumn încleștat.

Medicii și asistentele roiau în jurul cutiei ei de plastic; își invocau toate talentele, își puneau în funcțiune toate mașinăriile și lucrau la limita capacitații umane, ca să o țină lângă noi. Nu a trecut mult și am uitat ce zi era, ce faceam înainte să ajungem acolo – locurile noastre de muncă, planurile noastre, vanitățile care ne definiseră. Fuseserăm aruncați într-un tunel și înaintaserăm în negură lui atât de mult încât nu mai era cale de întoarcere.

Ea era tot timpul pe moarte, apoi nu mai era, apoi era din nou. Încet-încet ne-am dat seama că singura scăpare era să creăm pentru ea o lume dincolo de incubator. Așa se face că i-am umplut noaptea nesfărșită cu activități firești, i-am cântat cântece despre soare și i-am citit cărți în care copiii puteau să zboare. I-am povestit despre cât ne-am luptat ca să fie a noastră. I-am spus despre lucrurile care ne-au supus, despre momentele care ne-au frânt.

Poate că, dacă reușeam să-i ținem trează curiozitatea
despre ce urma să se întâpte, avea să rămână cu noi
până în zori.

ManuTor

18

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

partea I

concepția

Creaturile înfrânte nu ar trebui salvate întotdeauna. Mereu am știut asta, și totuși... Când aveam paisprezece ani, o prietenă mi-a adus un pui de pasăre; era cuibărit în căușul palmelor ei. Îl găsise printre acele de pin de pe păsunile din Florida pe care pășteau caii și pe care ne petreceam zilele.

Corpu lui era ca o grămăjoară albastră de crenguțe învelite în hârtie de orez, brăzdată de vene și acoperită cu puf. Căpșorul lui rotund se cătina pe un gât subțire ca un lujer, iar ochii lui sigilați, orbi, ieșeau din orbite. Ciocul lui era o gură căscată, plină de nevoi.

Era neobișnuit și incitant. În curtea mea din suburbii apărasem pușorii golași de șobolan pe care îi găseam în grămadă de compost de amenințarea lopeții tatălui meu, pledasem pentru viața familiei de ratoni din pod. Crescusem în garaj pisoi abandonatați, cățeluși, în sufragerie, și iepurași, pe veranda din spate. Așa se face că, în ziua aceea, când a venit mama să mă ia, m-am urcat în vechiul ei Ford Falcon roșu cu o cutie de pantofi în mâna, fără să mă gândesc că ar fi putut avea ceva împotrivă. Părinții mei au avut o multime de defecte, dar mi-au făcut cadou libertatea de a explora.

Aproape terminasem primul an de liceu. Eram stângă-
ce și deseori singuratică. Știam că, în marea schemă a
tuturor lucrurilor, această pasare nu era specială. Dar ini-
mioara ei se zbătea în palmele mele. Am dus puiul în
sufragerie și i-am făcut culcuș într-un acvariu vechi și cră-
pat, pe care l-am găsit în garaj. Am pus înăuntru vreo două
crengi din tufă de magnolii din curte, o încercare jalnică
de a-i face habitatul mai natural.

Probabil cineva urma să mă întrebe ce rost avea. Chiar dacă l-aș fi salvat, nu putea să trăiască în casa noastră ca un peruş și nici nu putea fi eliberat. Dar am lăsat grijile astea pentru mai târziu. Am înmuiat hrană pentru păsări în apă călduță și l-am hrănит o dată la două ore, cu seringa. Mâncarea fi aluneca pe gât, cu un gâlgâit satisfăcut. Am simțit prăpastia dintre civilizație și sălbăticie. Oare nu aşa eram și eu? Oare nu abia începeam să cunosc lumea civilizată, lovindu-mă mereu de granițe invizibile, încercând să dibui contururile lumii? Eram neputincioasă pe holurile școlii, neputincioasă în fața dintilor mei prea mari, a părului meu neascultător și a tatălui meu, care decapita puii de șobolan din grămadă de compost, împușca ratonii din pod cu o pușcă Remington de calibrul 12, îmi vindea cățelușii, îmi înstrăina iepurașii și îmi îneca pisoiii în iaz.

Indiferent de ce avea să se aleagă de ea, viața neînsemnată a acestei păsări era în mâinile mele. Eram hotărâtă să o protejez cât de mult puteam. În ziua următoare, pleoapele ei fără gene s-au dezlipit. Primul lucru pe care l-a văzut am fost eu în timp ce mă holbam la ea prin geamul acvariului.

Pasarea a crescut repede. I-au apărut smocuri și lujere de pene. S-a metamorfozat într-o gaiță albastră și veselă, care începuse să ciripească. O vreme, cât am reușit să o țin departe de zona principală a casei, a stat la mine în cameră. Se cocoța pe ventilatorul din tavan, iar eu puneam

dedesub ziarul *St. Petersburg Times*, ca să poată cădea pe el găinațul. În fiecare dimineață ateriza pe bărbia mea și îmi dădea cu ciocul pe nas – toc, toc, toc. Trezirea. Trezirea. Trezirea. Lua cu ciocul picăturile de Cola care rămâneau pe marginea dozei. Ciugulea semințe pentru păsări și resturile de la cina pe care o luam deseori la mine în cameră, singură. Îi plăcea să se urce pe umărul meu sau în vârful capului și se agăta bine cu piciorușele ei de dinozaur. Uneori profita de ocazie și se plimba pe spatele mopsului nostru Wrinkles, care era prea greoi, mintal și fizic, ca să protesteze. O duceam afară și zbura în tufelete de pini, dar se întorcea întotdeauna pe umărul meu. Speram să ne vadă trecătorii și să credă că aveam puteri magice. Chiar simteam că aveam aşa ceva.

Până la urmă mama mi-a spus că trebuie să-i dau drumul. Pasărea mă găsea deseori pe drumul de acasă spre școală sau invers și mergea cu mine, așezată pe capul meu. După câteva săptămâni am ajuns acasă și am găsit-o moartă pe veranda din spate. Probabil că ii făcusem rău în moduri pe care nu le putusem anticipa. Nu avusese un loc în care să se ducă, un loc în care să aterizeze în siguranță.

Am crescut. Am avut câini și cai. Miroseam a fân și a praf. Îmi imaginam că, într-o zi, aveam să-mi fac o fermă unde să aibă loc toți puișorii sălbatici sau răniți. Chiar dacă nu avusesem niciodată grijă de un copil și nu mă jucasem cu păpușile, mai știam și că, într-o zi, urma să am o fiică.

Avea să fie energetică, sălbatică și murdară și avea să umble cu un pisoi sub braț. Avea să se cătere în copaci și să cânte. Nu aveam să uit cum era să fii copil și să-ți placă lucrurile calde și vii. Nu aveam să uit cum era să-ți fie frică – frică să-ți faci prietenii, să dansezi în public, să fii văzută la plajă, să vorbești în clasă, să vii cu un băiat acasă. Aveam să protejez sălbăticia din ea. Iar ea avea să aducă acasă o pisică vagaboandă, un iepure sau un pui de

pasare. Eu aveam să-i arăt cum să aibă grija de ele, cum să le protejeze sălbăticia. Aveam să o învăț când și cum să le redea libertatea.

Era o certitudine, nu o dorință. Când eram mică am întrebăt-o pe mama cum se făceau copiii. Ea mi-a spus: „În primul rând, trebuie să îți-i dorești”. Nu mi-a explicat mai mult, aşa că probabil mi s-a întipărit în minte că dorința era singurul ingredient esențial. Dorința era cea care conta.

Când s-a născut fetița noastră – după ce totul a mers prost și certitudinea s-a transformat în suferință, iar suferința a acaparat totul –, arăta exact ca puiul acela de pasăre. Era numai piele și os, părea făcută din hârtie, era străvezie și oarbă. Înțelegeam că nu toate ființele înfrânte ar fi trebuit salvate. Dar nimeni nu avea să ne refuze dorința de a încerca. Cine era mai neajutorat, ea sau noi? Gura ei fără dinți se căsca, cerând ajutor. Iar noi ne holbam la ea printr-un perete de plexiglas.

Ca să înțelegeți improbabilitatea existenței ei, sortii care au fost împotriva primei sale guri de aer, trebuie să ne întoarcem în timp, în vara în care am pus pe picioare gaița albastră. Acela a fost și momentul în care l-am întâlnit pe Tom, care a avut o apariție scurtă, dar crucială în viața mea de adolescentă. De atunci m-am tot luptat cu absurditatea întregii situații, pentru că, și dacă povestea s-ar fi sfârșit atunci, tot ar fi fost suficient de ciudată.

Tom se număra printre speakerii invitați la tabăra de journalism pentru liceeni la care am participat. Era un reporter atrăgător de 30 și ceva de ani, era căsătorit și avea doi băieți mici. Citeam *St. Petersburg Times* încă din clasa a V-a. Îmi plăcea la nebunie modul incisiv în care ii critica în editorialele sale pe directorii de școli care-i cenzurau pe tinerii jurnaliști, care încă nu terminaseră liceul.

Îmi plăcea compasiunea și ambiția din seria de articole de lungimea unei cărți despre o femeie care fusese ucisă în Gulfport. Mă lăua cu leșin când îi vedeam semnătura: Thomas French.

În acea zi purta un tricou violet și pantofi cu șireturi vârgate – nici că se putea ceva maiizar. Avea niște ochelari mari, care păreau să-i acopere toată fața. Părul lui brunet și răsfrirat neglijent peste frunte începuse deja să încăruncăască. Era dulce, dar și tocilar, lucru pe care îl găseam cumva linișitor. Nu aveam niciun pic de incredere în mine și, cu toate că oamenii îmi spuneau mereu că scriam bine, știam că erau doar amabili. Și Tom avea slăbiciunile lui. Dădea pe gât cantități uriașe de Cola dietetică, se uită tot timpul pe fereastră și își trecea mereu mâinile prin păr. Emoțiile sale îi făceau cumva treaba mai ușoară.

Ne-a spus să privim dincolo de figurile autoritare, de titlurile și de declarațiile lor la ditatea pasivă, și să scoatem la lumină povestea neoficială, povestea adevărată, cea care mocnește dincolo de aparențe. Ne-a spus să ducem cititorul în „grădina secretă” – în spatele salonului de înfrumusețare, în colțul cancelariei profesorilor, în locurile în care se formau alianțele secrete și în care se transfera puterea. Poveștile adevărate nu se livrau cu ajutorul comunicatelor de presă. Nici nu-și semnalau singure prezența, dar erau peste tot în jurul nostru, gata să fie culese. Ne-a spus că subiectele care ne interesau nu erau triviale. Că lucrurile de care ne păsa contau. Că noi contam.

În acea zi am scris despre el. În paragraful pe care jurnaliștii îl numesc „miezul”, adică partea care se presupune că distilează esența subiectului, am scris: *El nu face niciodată nimic cu jumătăți de măsură.*

Nu m-am îndrăgostit de el, nu i-am distrus căsnicia și nici nu i-am furat copiii. Ar fi fost absurd, o crimă. Dar m-am schimbat. Am devenit mai deschisă. Am început să

observ frumusețea din micile detaliu, sublimul din fiecare zi. Lecțiile acelea mi-au rămas întipărite în minte, au devenit parte din mine.

Am absolvit liceul, am intrat la facultate și am lucrat pe timpul verilor ca stagiar la *St. Petersburg Times*. M-am îndrăgostit de câteva ori.

Mai întâi a fost Rick. L-am iubit ca pe un drog. Dar, după trei ani, l-am părăsit pentru că mi-am dat seama că nu-și dorea să aibă copii. N-ar fi trebuit să conteze încă; aveam doar 22 de ani. Dar fetița mea sălbatică deja deve-nise o realitate pentru mine. Apoi a apărut Bill – strălucitul și inimoul meu profesor de jurnalism. După ce m-am mutat în sudul Floridei pentru un post de profesor, am pierdut legătura cu el. Apoi am întâlnit un antrenor personal chipeș și relaxat, pe care l-am părăsit când am intrat la master, și o serie de intelectuali din D.C., foarte asemă-nători unui cu alții. De unul m-am despărțit pentru că era prea slab, iar de altul, pentru că transpira prea mult.

Când l-am reîntâlnit pe Tom, aveam 28 de ani. Uram întâlnirile amoroase, barurile și bărbații de 20 și ceva de ani. Masteratul era pe sfârșite și încercam să obțin un post la *St. Pete Times*. Tom avea puțin peste 40 de ani. Căștigase un Premiu Pulitzer, divorțase și renunțase la ochelari. Era mai tras la față și avea părul grizonant. Băieții lui erau în școală primară. Avea de mai mulți ani o iubită care era mai în vîrstă decât el. „O dulceată de femeie”, așa îi spunea.

Am luat cina împreună când m-am dus în Florida pen-tru un interviu de angajare. Nu a fost o întâlnire romanti-că, dar atmosfera era atât de firească atunci când vorbeam cu el, încât am început să mă simt de parcă ar fi fost una. Vorbea încontinuu despre cât de mult își dorea o fiică. În timp ce ciuguleam din păstrăvul din farfurie, ovarele mele făceau tumbe. Își păstrase caracterul acela deschis pe care mi-l aminteam. Cocea prăjiturii. Participa voluntar la

activitățile pe care le aveau băieții lui la școală și le făcea singur costumele de Halloween. Nu-i era teamă să abordeze subiecte dificile. Era exact opusul majoritatii bărbătilor pe care îi cunoscusem. Cina a durat patru ore și jumătate.

I-am scris un e-mail prietenei mele Lucia: *M-ăs mărita cu el, fără discuție. La sfârșit m-a îmbrățișat și încă îi simt mirosul în păr.*

Între noi era o chimie nebună, care m-a luat prin surprindere, pentru că era nepotrivit pentru mine, din nenumărate puncte de vedere. Era prea bătrân, prea scund, prea divorțat. Nu-i plăceau animalele, praful, legumele, sportul, felurile de mâncare exotice, reparațiile prin casă și timpul petrecut în aer liber. Era emotiv și excesiv de sensibil. Vorbea prea mult. Peste toate, avea iubită.

În acea vară a venit la Baltimore, ca să predea la o facultate din apropiere. M-am dus acolo cu mașina și i-am urmărit disertația despre cum să scrii folosindu-te de tehnica lui Monet. A explicat modul în care artistul percepea transformarea Catedralei din Rouen în lumina din ce în ce mai difuză a soarelui care apunea și modul în care o poveste prindea contur și putere pe o pagină dacă era respectată relatarea firească a faptelor. Când mă aflam în preajma lui Tom, mă simteam scăldată într-o lumină diferită.

A doua zi ne-am întâlnit din nou și, înainte să plecăm de la hotelul lui ca să luăm cina, a pornit o discuție aprinsă despre atracția noastră reciprocă, pe care deja nu o mai puteam nega, invocând numele iubitei lui. „Sunt un tip de treabă”, a spus. „Dar sunt om și nu sunt însurat.” *Taci odată*, tipa creierul meu în timp ce atracția se disipa. „Așa că trebuie să iau o decizie și...” – lăsuse, încă mai vorbea? – „vreau să respectă...”

Respectător
L-am sărutat ca să nu mai poată vorbi. Ca să-l fac să uite de iubita lui, de orice altă femeie din trecut ori din prezent sau de orice versiune a lui care existase vreodată și care se temea să o ia de la capăt. L-am sărutat ca să-i spun *Dacă nu vei mai face niciodată asta, îți va părea rău pentru tot restul vieții tale lungi și anoste.*

„De ce eu?”, m-a întrebat câteva ore mai târziu, ciufulit tot și cu cămașa șifonată. Indiferent de ce făcusem, nu îi potolisem incertitudinea. Părea îmbătat de iubire, nimic de zis, dar și pierdut.

Am făcut tot posibilul să îi răspund. Era interesat de lume, de istoria acesteia, de bogăția ei, de forțele și contraforțele sale. Toată frumusețea ei nebunească devinea magnifică și se reflecta în el, iar când eram în preajma lui, se pogora asupra mea.

Ne-am întâlnit și a doua zi, și următoarea. Într-o după-amiază, în timp ce mă duceam acasă cu mașina, am simțit nevoia imperioasă să fac pipi. Am tras pe dreapta la Catedrala Națională, unde sigur aveau toalete curate. M-am plimbat prin acel loc, un templu al lucrurilor pe care omul le poate construi și al celor care sunt dincolo de înțelegerea sa, în timp ce soarele de amiază strălucea prin vitralii. Filtrul omului și lumina lui Dumnezeu. Tocmai începea slujba, aşa că am mai rămas o vreme. Nu eram religioasă, dar eram îndrăgostită, iar sentimentul părea să prindă conotații religioase. Am aprins o lumânare. Când am plecat, lumina se schimbase din nou. Se lăsaseră ceață și întunericul și m-am gândit la Tom, la lumea care se învârtea în jurul lui, cu toate forțele ei centripete, și am sperat că poate ceva avea să se miște și în sufletul lui.

În lunile care au urmat m-am mutat la Florida, mi-am luat postul în primire și am încercat să las tensiunea să se acumuleze. Tom mă suna noaptea târziu. Ajunsesem să mă obișnuiesc cu acele telefoane.

Îmi acorda atenție. Mă asculta. Își amintea lucrurile pe care le spuneam și făcea tot posibilul să le înțeleagă. Cu ajutorul lui devineam tot mai conștientă de mine însămi. Tot ceea ce conta pentru mine – dragostea, scrisul, să devin mamă – pornea de la o inimă dintr-o conversație. Se pricepea la aşa ceva. Era mai bun la asta decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

„Scrisul este o formă concentrată de a acorda atenție”, mi-a spus. „La fel sunt și cântecele, săruturile și rugăciunea.”

Îmi spunea că mă iubește. Îmi spunea că avea să se despartă de prietena lui, dar nu o făcea. Nu voia să o rânească. Avea nevoie „să înțeleagă”.

„Gândesc prea mult”, spunea.

„Nu pot să mă rup în două.”

„Mi-am zis că am nevoie de ceva timp.”

Săptămânile s-au transformat în luni, iar lunile, în ani. La serviciu scriam despre atacul unui cocoș, despre o cursă între două mașini de gunoi și despre un bărbat care a petrecut 26 de ani așteptând să fie executat. Am fost promovată de două ori și am obținut postul visurilor mele, în echipa de editorialiști. Noul meu șef, Mike Wilson, era unul dintre cei mai apropiati prieteni ai lui Tom și avea să devină rapid și prietenul meu. Aveam un cubicul cu fereastră și îl vedeam pe Tom de la birou.

Am cumpărat o casă cu patru dormitoare pe care o împărteam cu Huckleberry, câinele meu nevrotic și emotiv din rasa Weimaraner. Casa era prea mare, iar golicuinea ei mă făcea să mă simt și mai singură decât eram. Îmi petreceam tot timpul liber amenajându-mi cuibul. Am răzuit vopseaua, am construit un gard, am plantat pasărea paradisului. Am înlocuit clanțele, balamalele, peretii

despărțitori, finisajele, aplicele, ventilatoarele. Am agățat un leagan de ramură unui stejar masiv. Știam unde aveau să fie camera copilului și căsuța din copac.

Am ținut în casă și am îngrijit cățelușii de la adăpostul local. Acea parte din mine care a vrut cândva să salveze gaița albastră se dezvoltase. Deja avusesem în grija sute de pui de la patru adăposturi, aflate în trei orașe diferite. Mama, care locuia în apropiere, îi hrănea cu biberonul, le vorbea și îi ținea în brațe, cu burtica în sus, ca pe niște nepoței blânoși.

Tom intra și ieșea din viața mea, iar eu îl chemam și îl alungam. A cumpărat o casă din beton inghesuită pe care o uram – îmi spuneam că era un semn clar al incompatibilității noastre. În timp ce el șovăia, eu mă întâlneam cu alți bărbați, toți de treabă, disponibili, încrezători, atrăgători, doritori de copii. Dar întotdeauna ajungeam să nu le mai răspund la telefoane. Eram blocată.

Rick, fostul Prieten Numărul Unu, a fost sincer cu mine. „Stii cu cine ar trebui să te măriți?”, m-a întrebat într-o zi la telefon. „Cu Tom French.”

„Bleah”, i-am răspuns. „Tipul ăla e un dezastru.”

Dar Tom chiar era bărbatul pe care îl voiam. Nu mă puteam convinge să vreau pe nimeni altceva.

Refuzam să accept că versiunea lui însărcinată și răvășită pe care mi-o prezenta era reală. Înăuntrul acelei cochilii era un tip care nu numai că îl plăcea pe Springsteen, ci îl văzuse în concert de 70 de ori, întotdeauna din primul rând, urlându-i versurile. Nu a putut să scrie un simplu articol, ci a trebuit să scrie o serie de nouă episoade, care i-a luat cinci ani. Când era vorba despre lucrurile care conțineau, era extrem de dedicat. *El nu face niciodată nimic cu jumătăți de măsură.* Până și la cincisprezece ani eram convinsă de asta.

Mă încăpățânăm să cred, aşa cum cred atât de multe femei despre atât de mulți bărbați, că îl puteam ajuta să-și redescopere cele mai bune părți ale sale, să vadă persoana care ar fi putut să fie dacă divorțul și vârsta mijlocie nu i-ar fi înfrânt spiritul.

Îmi doream să-mi aud copiii vorbindu-mi aşa cum vorbeau fiili lui Tom cu el. Voi am să-i văd crescând pe Nat și pe Sam. Voi am ca și copiii mei să împărtășească pasiunea lor pentru Shakespeare și serialul *South Park*. Cei doi deveniseră deja doi dintre cei mai reuși oameni pe care ii întâlnisem vreodată – generoși, veseli și amuzanți. Tom era defect, dar ei erau perfecti. Iar el era unul dintre motive.

Îl urmăream pe Tom cum cânta împreună cu ei în timp ce puștii puneau greșit vasele în mașina de spălat, fără să le clătească înainte. Nu lua în seamă peticele de iarba rămase pe peluza aproape tunsă. A cumpărat bilete pentru toate locurile din primele trei rânduri la piesa lor, *Urinetown*. Dezbăteau împreună structura narativă a *Battlestar Galactica*^{*}, *Team America*^{**} și scriptura Șefului. Bucătăria mirosea tot timpul a slănină prăjită, iar tălpile mi se lipeau de podeaua lor. Totul se amesteca și se transforma într-o harababură exuberantă, pe care mi-o puteam imagina ca devenind viața mea.

Într-o seară, după ce am ieșit de la muncă, m-am întrebat spre cartierul lui fără să stau prea mult pe gânduri. Strada era circulară și m-am învărtit o vreme pe ea, gândindu-mă la ce naiba căutam acolo, până când m-am trezit deodată în fața casei lui. Era decembrie, jaluzelele de la ferestrele din față erau ridicate și lumina dinăuntru

* Serial TV lansat în 2003, difuzat și în România cu același nume (n.t.).

** Film de animație difuzat și în România sub titlul *Echipa America: Jandarmul mondial* (2004) (n.t.).

era caldă. Nat și Sam luau cina, iar Tom și iubita lui erau
Respectiv săzeti lângă ei și cărti

*La ce te așteptai, hărțuitoare? Asta nu e familia ta.
Găsește-ți, naibii, propria familie!*

Mă uram. Irosisem atât de mult timp. Am petrecut încă un Crăciun cu părinții. Mama a lucrat în dimineață aceea. Când m-am trezit, casa era goală.

Aproape pe nesimtite, Tom a abandonat ideea de a mai face alți copii. Avea un milion de motive, dar niciunul nu avea sens. La început am încercat să le ignor, pentru că era evident că mai voia copii, dar se ascundea după un scut invizibil.

Îmi făcea playlisturi pline de promisiuni, de melodii pe care le fredonam în mașină încercând să le deslușesc intelelesul, după care găseam în computerul lui copii ale acestor playlisturi, făcute pentru alte femei. Petreceau ore în sir la telefon, numai Dumnezeu știe cu cine. Îl întrebam mereu cu cine vorbea. El mințea de fiecare dată.

„Uite ce e”, mi-a spus Rick. „Spune-i tămpitului că n-o să te milogești de el.”

Terapeutul meu m-a sfătuit să-mi văd de viață, să cumăr spermă de la o bancă, să fac un copil singură. Ideea incepuse să nu mi se mai pară nebunească.

Tom adormea prea repede, întotdeauna cu spatele la mine. Eu nu reușeam niciodată să adorm în condițiile în care stăteam întinsă lângă un munte de nehotărâre, aşa că pur și simplu fi urmăream respirația. Fi scriam încet mesaje cu degetul pe spate, toate lucrurile pe care nu le puteam rosti de față cu el, în timp ce spatele lui se ridica și cobora, se ridica și cobora.

T—E—I—U—B—E—S—C.

Nesimtiture.

La început mă întâlneam cu Kelley numai pe ascuns, la miezul nopții. Prietena mea oficială locuia la o oră distanță de Tampa, aşa că era simplu să mă furiez. Era o femeie blândă și loială, care ar fi făcut orice pentru mine. O sunam noaptea târziu și îi povesteam despre cum îmi mersese în ziua respectivă și o ascultam povestindu-mi despre ziua ei, iar apoi îi spuneam că o iubesc și simțeam pe limbă cenușa acelor cuvinte.

În timp ce acceleram pe autostrada interstatală către patul lui Kelley, îmi luam expresia aceea distanță pe care o afișam când știam că păcătuiesc, dar nu eram pregătit să mă simt rușinat. Kelley locuia în celălalt capăt al districtului și, din acest motiv, îmi rămânea prea mult timp de gândire. De obicei așteptam să ajung pe podul Bayside și să tășnesc înspre nord, prin golful Tampa, și abia după aceea o sunam să-i spun că eram pe drum.

- Unde ești acum? mă întrebă.
- La vreo cincisprezece minute distanță.
- Ce-ai face dacă ți-aș zice să nu mai vii?

Când spunea asta mă uitam în gol la șoseaua care se năpustea înspre mine, la pelicanii care zburau în picaj, care intrau și ieșeau dintre umbre, la apa neagră care se întindea pe ambele sensuri de mers. Nu avea de gând să